

Republika Srbija
VRHOVNI KASACIONI SUD
Kzz 44/10
17.03.2010. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni kasacioni sud, u veću sastavljenom od sudija Gorana Čavline, predsednika veća, Nevenke Važić, Anđelke Stanković, Ljubice Knežević-Tomašev i Veska Krstajića, članova veća, sa savetnikom Natašom Banjac, kao zapisničarem, u krivičnom predmetu okrivljenog S.P., zbog krivičnog dela zloupotreba ovlašćenja u privredi iz člana 139. stav 1. tačka 5. Krivičnog zakona Republike Srbije, odlučujući o zahtevu za zaštitu zakonitosti Republičkog javnog tužioca Srbije Ktz. broj 849/09 od 07.09.2009. godine, podignutom protiv pravnosnažne presude Okružnog suda u Šapcu Kž. 212/09 od 08.06.2009. godine, u sednici veća održanoj dana 17.03.2010. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE kao neosnovan zahtev za zaštitu zakonitosti Republičkog javnog tužioca Srbije Ktz. broj 849/09 od 07.09.2009. godine podignut protiv pravnosnažne presude Okružnog suda u Šapcu Kž. 212/09 od 08.06.2009. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Opštinskog suda u Šapcu K. 354/2008 od 26.01.2009. godine, okrivljeni S.P. oglašen je krivim za krivično delo zloupotreba ovlašćenja u privredi iz člana 139. stav 1. tačka 5. Krivičnog zakona Republike Srbije (KZ RS) i izrečena mu je uslovna osuda tako što mu je utvrđena kazna zatvora u trajanju od 6-šest meseci i istovremeno određeno da se ona neće izvršiti ako okrivljeni za vreme od jedne godine od dana pravnosnažnosti presude ne izvrši novo krivično delo. Okrivljeni je obavezan da plati sudu na ime paušala iznos od 2.000,00 dinara i na ime troškova krivičnog postupka iznos od 13.000,00 dinara sve u roku od 15 dana od dana pravnosnažnosti presude.

Okružni sud u Šapcu, presudom Kž. 212/09 od 08.06.2009. godine, uvažanjem žalbi branilaca okrivljenog i po službenoj dužnosti preinačio je navedenu prvostepenu presudu i okrivljenog S.P., na osnovu člana 355. tačka 3. Zakonika o krivičnom postupku (ZKP) oslobodio od optužbe da je izvršio

krivično delo zloupotreba ovlašćenja u privredi iz člana 139. stav 1. tačka 5. KZ RS, te odlučio da troškovi krivičnog postupka padaju na teret budžetskih sredstava prvostepenog suda.

Republički javni tužilac Srbije, podigao je zahtev za zaštitu zakonitosti Ktz. broj 849/09 od 07.09.2009. godine protiv navedene presude Okružnog suda u Šapcu, zbog povrede zakona u korist okrivljenog S.P. i to bitnih povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 368. stav 1. tačka 11. ZKP u vezi sa članom 355. tačka 3. i članom 391. stav 1. ZKP, sa predlogom da Vrhovni sud Srbije uvaži zahtev za zaštitu zakonitosti kao osnovan i utvrdi da je presudom Okružnog suda u Šapcu Kž. 212/09 od 08.06.2009. godine povređen zakon u korist okrivljenog S.P. i to odredba člana 368. stav 1. tačka 11. ZKP a u vezi sa članom 355. tačka 3. i u vezi sa članom 391. stav 1. ZKP.

Vrhovni kasacioni sud postupio je u smislu člana 422. stav 3. ZKP i u sednici veća održanoj u odsustvu obaveštenih Republičkog javnog tužioca, okrivljenog S.P. i njegovog branioca adv. N.V., a u prisustvu branioca okrivljenog adv. S.S., razmotrio spise ovog predmeta sa presudom protiv koje je zahtev podnet i po oceni navoda i predloga iznetih u zahtevu, našao:

Zahtev za zaštitu zakonitosti je neosnovan.

U zahtevu se navodi da je drugostepenom presudom učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 368. stav 1. tačka 11. ZKP koja se sastoji u protivrečnosti izreke sa obrazloženjem presude jer je izrekom okrivljeni oslobođen od optužbe po osnovu iz člana 355. tačka 3. ZKP što bi značilo da nema dokaza da je učinio krivično delo za koje je optužen, dok razlozi presude upućuju da drugostepeni sud, prihvatanjem da su odlučne činjenice u prvostepenoj presudi pravilno i potpuno utvrđene, smatra da delo koje je okrivljenom stavljeno na teret nije krivično delo, dakle na osnov iz člana 355. tačka 1. ZKP, pa i razlozi presude nisu jasni u pogledu osnova po kojem je okrivljeni oslobođen od optužbe. Nadalje, da su razlozi drugostepene presude nerazumljivi i protivrečni međusobno i sa sadržinom prvostepene presude jer, i pored navedene konstatacije da je činjenično stanje u prvostepenoj presudi pravilno i potpuno utvrđeno, drugostepeni sud smatra da iz izvedenih dokaza proizilazi da je način na koji je sprovedena prodaja drobilničkog postrojenja u skladu sa članom 196. stav 1. Carinskog zakona, da okrivljeni nije povredio svoja ovlašćenja i da nije pribavljena protivpravna imovinska korist za preduzeće „Z.N.“, čime odlučne činjenice utvrđuje drugačije nego prvostepeni sud, a bez otvaranja glavnog pretresa i bez ovlašćenja preinačuje prvostepenu presudu, pa je povređena i odredba člana 391. stav 1. ZKP u korist okrivljenog.

Međutim, izloženi navodi zahteva po oceni Vrhovnog kasacionog suda nisu osnovani.

Prema obrazloženju drugostepene presude drugostepeni sud prihvata kao pravilno utvrđene, prvostepenom presudom, odlučne činjenice da je kupoprodajnim ugovorom od 01.08.2005. godine, koji je u ime preduzeća AD „Z.N.“ kao prodavca zaključio okrivljeni u svojstvu direktora preduzeća, preduzeću „A.R.“ prodat, za cenu od 253.250.000,00 dinara, deo opreme – stacionirano drobilnično postrojenje, koja je u periodu od decembra 2004. godine do aprila 2005. godine uvezena u preduzeće „Z.N.“ kao strano ulaganje većinskog vlasnika tog preduzeća („A.I.“ A.D. iz A.) u osnovna sredstva, uz oslobođenje po tom osnovu od obaveze plaćanja uvoznih dažbina i da je preduzeće „Z.N.“ pre zaključenja pomenutog kupoprodajnog ugovora postalo većinski vlasnik preduzeća „A.R.“ po osnovu kupovine akcija A.D. Rudnici nemetala „R.“, dana 14.06.2005. godine, sredstvima bankarskog namenskog kredita u iznosu od 240.000.000,00 dinara. Takođe, drugostepeni sud prihvata činjenice utvrđene prvostepenom presudom – da su sredstva bankarskog kredita namenjena kupovini akcija A.D. „R.“ od strane „Z.N.“, uplaćena na poseban investicioni račun A.D. „R.“, da je reč o iznosu približnom visini cene opreme iz ugovora od 01.08.2005. godine koja je isplaćena preduzeću „Z.N.“ sredstvima sa tog istog računa i da su ta sredstva u preduzeću „Z.N.“ iskorišćena za vraćanje pomenutog bankarskog kredita.

Iz navedenih činjenica drugostepeni sud je, i po nalaženju Vrhovnog kasacionog suda, izveo pravilan zaključak da zaključenjem ugovora o prodaji predmetne opreme 01.08.2005. godine, odnosno celokupnom transakcijom vezano za prodaju te opreme preduzeću „A.R.“, nije povređen propis iz člana 196. stav 1. Carinskog zakona, iako je reč o otuđenju uvezene opreme za koju je dato carinsko oslobođenje u smislu člana 194. Carinskog zakona, pre isteka roka od tri godine od dana uvoza i bez prethodnog plaćanja uvoznih dažbina, što je kao radnja krivičnog dela u pitanju okrivljenom stavljeno na teret.

Naime, pravilno je rezonovanje drugostepenog suda da je navedenom transakcijom odnosno zaključenjem predmetnog kupoprodajnog ugovora, preduzeće „Z.N.“ unelo predmetnu opremu u sopstveno zavisno preduzeće budući da je većinski vlasnik preduzeća „A.R.“ postalo pre zaključenja kupoprodajnog ugovora, po osnovu kupovine akcija A.D. Rudnici nemetala „R.“ koje u tom trenutku i postaje zavisno preduzeće „A.R.“ čije je matično preduzeće „Z.N.“ (a ne unošenjem predmetne opreme u preduzeće „A.R.“ po osnovu ugovora o kupoprodaji od 01.08.2005. godine kako pogrešno smatra prvostepeni sud), te da je na taj način izvršeno investiranje odnosno ulaganje u okviru međusobno povezanih privrednih društava, gde je zavisno preduzeće „A.R.“ preko svog matičnog društva „Zorka nemetali“ povezano sa društvom „A.I.“ A.D. iz A., koje je nosilac stranog uloga, pa se radi o slučaju kad se smatra da je raspolaganje odnosno

otuđenje uvezene opreme izvršeno u svrhu u koju je dato carinsko oslobođenje i za koji slučaj, kao izuzetak u smislu odredbe člana 196. stav 1. Carinskog zakona, ne važi obaveza propisana istom - prethodnog plaćanja uvoznih dažbina kad se raspolaganje vrši pre isteka roka od tri godine od dana uvoza.

Kod takvog stanja stvari, tj. kada drugostepeni sud iz odlučnih činjenica utvrđenih u prvostepenoj presudi izvodi drugačije zaključke od onih koje je izveo prvostepeni sud na osnovu tih istih odlučnih činjenica, a po pravnom pitanju da li radnje okrivljenog kao odgovornog lica u preduzeću predstavljaju očigledno nesavesno poslovanje i pri tom nalazi da nema grube povrede ovlašćenja okrivljenog u raspolaganju imovinom preduzeća i da njegovim radnjama nije povređen blanketni propis iz člana 196. stav 1. Carinskog zakona pa samim tim da nije pribavljena protivpravna imovinska korist za preduzeće okrivljenog po osnovu i u visini neplaćenih uvoznih dažbina prilikom prodaje predmetne opreme te da nije dokazano da je okrivljeni izvršio krivično delo iz člana 139. stav 1. tačka 5. Krivičnog zakona Republike Srbije za koje je optužen i prvostepenom presudom oglašen krivim i osuđen, drugostepeni sud svojom presudom, kojom je preinačena prvostepena presuda i okrivljeni oslobođen od optužbe za navedeno krivično delo, nije učinio povredu zakona – odredbe člana 391. stav 1. Zakonika o krivičnom postupku na koju se neosnovano ukazuje u zahtevu za zaštitu zakonitosti, navodima da je drugostepeni sud bez održanog pretresa utvrdio činjenično stanje drugačije od prvostepenog suda

Takođe, ne stoje navodi zahteva o protivrečnosti izreke i obrazloženja drugostepene presude i nejasnosti razloga iznetih u istoj u pogledu osnova za donošenje oslobađajuće presude, s obzirom na jasne razloge drugostepene presude o činjenicama i okolnostima pod kojima su preduzete radnje koje su okrivljenom stavljene na teret i s obzirom na koje drugostepeni sud nalazi da nema dokaza da je okrivljeni izvršio krivično delo iz člana 139. stav 1. tačka 5. KZ RS niti bilo koje drugo krivično delo za koje se gonjenje preduzima po službenoj dužnosti, što je osnov za oslobađajuću presudu u smislu člana 355. tačka 3. ZKP, koji je naveden i u izreci drugostepene presude.

Iz svih iznetih razloga, nalazeći da pobijanom drugostepenom presudom nisu učinjene povrede zakona na koje se ukazuje u zahtevu za zaštitu zakonitosti, Vrhovni kasacioni sud je na osnovu člana 30. stav 1, 32. i 90. stav 1. Zakona o uređenju sudova („Službeni glasnik RS“, broj 116/08), a primenom člana 24. stav 7. ZKP, odnosno člana 10. Zakona o izmenama i dopunama ZKP i na osnovu člana 424. ZKP, odlučio kao u izreci ove presude.

Zapisničar-savetnik,

Nataša Banjac,

Za predsednika veća-sudiju,

Gorana Čavlinu,

sudija Nevenka Važić, s.r.